

Barbora Čurejová

Základná umelecká škola Jána Melkoviča, Okružná, Stará Ľubovňa

Šťastný život pod hradom

Ako by som začala? Som jednoduché rómske štrnásťročné dievča, ktoré žije od svojho narodenia pod hradbami krásneho Ľubovnianskeho hradu. Určite sa budete čudovať, ako niekto môže v dnešnej dobe žiť pod hradbami hradu? No nežijem pod jeho podzemím, ale pod kopcom, na ktorom tento hrad stojí. S mojou rodinou a ešte asi 1200 ľuďmi žijeme v krásnom prírodnom prostredí, ktoré obklopujú bohaté lesy. Musím priznať, že toto krásne prostredie je už dosť zničené, ale je to mojím domovom, a ja s tým už nič nenarobím. Je to skromná osada, v ktorej býva viac i menej chudobných rodín. Rozdiely medzi sebou však nerobíme.

Ja s mojou rodinou žijeme v murovanom dome s vodovodom, máme pekne zariadenie, dokonca mám aj vlastnú izbu. No sú tu domácnosti, ktoré toto ešte v 21. storočí nemajú. Ale ani táto skutočnosť nás od seba nedelí. Jedno, čo nás spája, je náš spoločný osud, bývať na okraji tejto spoločnosti. Napriek nedostatku, ktorý ľudia pociťujú tu nechýba láska a ochota vzájomne si pomáhať.

V našej osade sme skoro každý s každým rodina. Ak niektorá rodina prežíva smutnú alebo radostnú udalosť, prežívame ju všetci spoločne. Často som sa zamýšľala, že by som možno aj chcela bývať mimo osady, v meste, ale vždy, keď sa v našej rodine niečo udialo, boli to naši najbližší, ale i vzdialenejší členovia rodiny, ktorí stáli pri nás a pomáhali nám prekonávať ťažké chvíle.

Páči sa mi, keď k nám večer prichádzajú susedia, posadajú si okolo stola, hovoria krásne príbehy a my deti ich počúvame dlho do neskorého večera. V lete sa stretávame na priedomí našich domovov a tešíme sa spoločne len tak obyčajnému dňu pri speve a tanci. Vtedy si uvedomujem, že k svojmu šťastiu nepotrebujem toho až tak veľa. Okrem vzdelania, ktoré túžim dosiahnuť a dostať sa na strednú školu, mi na najbližšie roky stačí prítomnosť mojich blízkych i najbližších, mojej rodiny. Tieto krásne chvíle s ľuďmi v osade, s ktorými sa delím o to krásne i menej pekné, je to najdrahšie, ktoré mi nikto nikdy nevezme.

Verím, že práve spomienky na spoločné chvíle strávené pri spoločných stretnutiach a zábavách pod holým nebom budú pre mňa v dospelosti tým najväčším dedičstvom, ktoré mi zanechajú moji rodičia, moja rodina.